

SLOVENSKI GOSPODAR

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izbija vsak četrtak in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hoče sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopolnjuje do odgovora. — Deložniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo Koroška cesta šte. 5, sprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne pettivrste za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede zjutraj. — Nezaprite reklamacije so poštne proste.

Slovenska kmetijska šola.

Nenavaden in dragocen piruh nam prinašajo naši slovenski deželni poslanci iz Gradca: slovensko kmetijsko šolo za Spodnji Štajer. Z enakim uspehom, ki bi imel za naše kmečko ljudstvo toliko pomena, se še slovenski poslanci niso nikdar vrnili v svoje volilne okraje. Žal, da ne bo vsa naša slovenska javnost v sedanjem trenutku, ko so duhovi zaradi volilnega boja že razburjeni in obrnjeni na celo druge predmete, temu dogodku pripisala one važnosti kakor si zasluži.

Toda pristaši kmečke zveze so si tudi v sedanjih bojnih časih ohranili mirno kri in jesen pogled. Za to tudi ob koncu trdega boja, ki so ga bili slovenski poslanci skozi par let za slovensko kmetijsko šolo, ne glede na kake večje ali manjše razlike v političnem mišljenju, pristopajo k slovenskim deželnim poslancem ter jim kličejo:

Hvala Vam v imenu slovenskega kmečkega stanu za Vaš trud!

Nemščina v ljudskih šolah.

Celjska narodna stranka podpira po svojem programu tudi nemščino v ljudskih šolah. Razmišljeval sem o tem, a veljavnih razlogov za to ne najdem. Zdi se mi, kakor bi vstali stari oci, koje smo zagrepli pred 50 leti k večnemu počitku, ker takrat so v resnici še nekateri želeli si nemščino v ljudske šole, a ne radi potrebe, ampak zato, ker se jim je zdel človek bolj imeniten, ki je govoril nemški. Dandanes pa je vse to drugače. Naše ljudstvo se je prepričalo, da sledna minuta, ki se v ljudskih šolah porabi za nemščino, ni nič drugega, kakor potrata časa, ki bi se plodonosno lahko porabil za druge potrebnejše predmete. Seveda so nemčurji, kot sovravniki slovenskega ljudstva, drugih nazorov. Celjski gospodje tako imenovane narodne stranke so pa ali nazadnjaki, ali nemčurji, ker podpirajo nemščino, kar se z današnjimi nazori slovenskega ljudstva več ne strinja.

A kako je vendar s to blaženo nemščino, kakšen namen ima in koliki je dobiček za trud, ki ga za ta predmet porabijo učitelji in otroci? Na to kar hitro odgovorimo: namen je, kakor že prej rečeno, potrata časa, dobiček pa sproti izgine, kakor led na topli peči, kar z naslednjim dokažemo.

V slovenskih ljudskih šolah se uči nemščina navadno od tretjega šolskega leta naprej. To bi bilo

šest let. Prva tri leta se porabi na teden recimo tri, zadnja tri leta pa štiri ure. Ker so pa v 7. in 8. šolskem letu otroci poletnega obiskovanja prosti, katere pravice se povsod poslužujejo, ostane toraj za nemščino samo 5 let, in sicer 3 leta po 3 in 2 leti po 4 ure na teden.

A predno o tem dalje računimo, seštejmo šolske počitnice. Teh je letos: nedelje in četrtki 105 dni, vel. poč. 61 dni, o božiču 6, razun četrtka in nedelje, kar smo že prej zaračunili, istotako o veliki noči 6 dni, o binkošnih 3 dni, za spoved in obhajilo 4 dni, drugih praznikov pa, ki padajo na šolske dneve, je letos 7. — Vseh prostih dni je toraj 192, šolskih pa 173, to je 34.6 šolskih tednov, po 5 šolskih dni. V treh letih po 3 ure na teden in v dveh letih po 4 ure na teden je vseh nemških ur 588, ali 24 in en pol dni! — Koliko se doseže v tem tako rezcepjenem času, si lahko mislimo! Nemščina v slovenskih ljudskih šolah nima toraj toliko uspeha, kakor če bi dali slovenskega otroka na 49 dni v nemško hišo, kjer bi imel priložnost slišati in govoriti nemški jezik po 12 ur na dan! Slabega obiska, pozabljivosti otrok, mnogih krajevnih počitnic in mnogo drugih zadržkov pri tem nismo v poštev vzeli, kar tudi dosti znese. To pa, kolikor so se otroci naučili nemškega, pozabijo večinoma pozneje, ko izstopijo iz šole, ker nimajo priložnosti se dalje vaditi. Proč toraj z nemščino, ker ne služi za nič drugega, kakor da ovira splošen uspeh slovenskih ljudskih šol, čas pa, ki ji je odmerjen, naj se porabi za pouk v kmetijstvu!

V nemških šolah se slovenski otroci sicer nauče nekaj nemščine, v drugih predmetih pa zaostanejo. To pa vemo vsi, da mora biti tisti hlapec drugih, ki je zaostal v najpotrebnejši izomiki in če se je naučil blebetati nekaj nemškega, zna biti prav dober — hlapec Nemcem.

Kako nas želi toraj osrečiti celjska narodna stranka in njeni modri pedagogi, je iz navedenega jasno razvidno!

Kmetje, le vkup, le vkup!

Wie Franz Pisek, župan in velposestnik v Hotičih vasi.

Viribus unitis!
(Z združenimi močmi!)

Naše poljedelstvo trpi že čez četrto stoletja pod hudimi stiskami in ker se pridelovanje poljskih pridelkov ne izplača, rastejo dolgovi od leta do leta, in če ne bo pomoči, propade naš stan v nekaj desetletjih v žrelo velikega kapitala. Nastale bodo take razmere, kakor so na Laškem. Res čuditi se moramo, da vlada, ki ima natančno statistiko o gmotnih

razmerah in ji je naš položaj dobro poznan, tako počasi dela, da bi se zakonito uredilo razdolženje kmečkih posestev in se carina na tuje poljske pridelke tako uredila, da bi kmet ne bil primoran pod zgubo prodajati.

Dandanes se povsod priporočajo umetna gnojila za zboljšanje njiv in posebno travnikov. Cene umetnih gnojil so pa tako visoke, da si jih kmet ne more lahko kupiti in če se umetni gnoj v pravem času ne raztrosi ali pravilno ne napravi, se niti ne izplača.

Samo spodnještajerska dežela bi potrebovala mnogo tisoč stotov takih gnojil. Potem bi lahko mnogo več živine redili. Pa k nabavi umetnih gnojil je potrebna pomoč od vlade in države.

Kakor je iz razprave v poljedeljskem svetu razvidno, se je gospod Povše za kmečke koristi vrlo potegoval. Izpeljati se pa tudi mora, da bode kmet svoje pridelke direktno vojaški oblasti prodajal, da špekulanti, ki so skeleča rana za kmečki stan, odpadejo. Pri konjskem klasificiranju se vedno kaže, da imajo kmetje mnogo konj za vojaško rabo sposobnih, pa žal samo na papirju, v istini jih kupujejo na Ogrskem. G. Povše je s statističnimi podatki dokazal, koliko dobi Ogrska preveč naročil za armado pri prodaji konj. Leta 1905. je vojaštvo potrebovalo in nakupilo 8756 konj in sicer 1948 iz Avstrije, 6808 iz Ogrske. Iz tega sledi, da je Ogrska 4492 konj več dala vojni upravi, kakor Avstrija. Po kvotnem razmerju imela bi Avstrija dati od 8756 konj 66 %, torej 5778, Ogrska pa 34 % — 2978 konj. Avstrija je namesto 66 % prodala le 22 % konj. Ogrska pa namesto 34 % celih 78 %. In če računimo remonrne konje po 600 K, izkaže se, da je Avstrija v tem desetletju prodala 38.300 konj premalo, ali za 22.9 milijonov kron vrednosti manj skupila, kateri znesek je prišel v prid Ogrski. Ali ni to velika krivica? Ali še bomo pustili, da se še v prihodnosti tako z nami ravna. Že desetletja imamo povsod v Avstriji, kjerkoli je konjereja razvita, po večjih krajih državne žrebee. Ti žrebeci in postaje državo mnogo stanejo. Konjerejska društva si za zboljšanje konjereje res mnogo prizadevajo in zaslužijo pohvalo, pa poklicani faktorji zaslužijo grajo, da ne vplivajo, da bi se konji za armado od naših kmetov kupovali. Škoda je za zgoraj imenovanih 22 milijonov, ki bi lahko med posestniki v Avstriji ostali. Tudi o tem bo treba državnim poslancem v zbornici krepko zaropotati!

Ko bi se carinske razmere tako uredile, da bi ščitile kmečke pridelke, se revidiral in pravično ocenil davčni sistem ali se uvedel progresivni davek na dohodek in dividende, prepovedali nam škodljivi

Cerkvena ura na Brdu.

Priredil Nedrotar.

Crkovník na Brdu je bil točen kot cerkvena ura. Niti ene minute se ni zakasnil v svoji službi in na prvi udarec ure že vleče za vrv pod zvonikom. Njegovo geslo je bilo: „Jaz sem cerkvena ura“.

Pripeti se, da je železna ura v zvoniku na Brdu obstala v letošnji hudi zimi. Urar na Glodomerskem je vkljub svoji veliki urarski spretnosti ni mogel pripraviti, da bi zopet šla. Zato so sklenili, naj v tem mrazu ura počiva in spomladi naj pride spretni urar iz mesta. Sedaj je bil Jošt, tako je bilo cerkovniku ime, v resnici cerkvena ura ali pravilno rečeno, prava cerkvena ura je bila žepna cilind-ura cerkovnikova. Ta urica je šla tako natančno kot solnce, mesec in zvezde in Jošt se je lahko čisto na njo zanesel. Straničani so imeli torej zmirom pravilni čas, akoravno je ura v zvoniku stala, — samo enkrat jim je prišla navskriž. Zgodilo se je pa tako-le:

Bilo je na pustno ali mastno nedeljo. Župnik so v cerkvi en par svatov oklicali in drugi dan ob 6. zjutraj naj bi bila poroka, potem bi se svatje odpeljali na vlak v Dražjo vas. V nedeljo zvečer odzveni Jošt večno luč, zapre cerkvena vrata in vtakne ključ v žep. Pri cerkvi se spomni, da bi bilo še prehitro iti domov in se obrne v gostilno „na štani“. Tam so igrali dureka, Jošt jih je gledal en čas, med tem pa zvrne par kupic za vrat. Jošt se nikakor ni bal vinskih duhov, katere je imel oštr zaklenjene v kleti, pa preveč rad jih tudi ni imel. Pred tem sta ga zadrževali služba in točnost, po-

sebno pa njegova zakonska polovica, huda Neža imenovana.

Samo parkrat v letu so ga ti duhovi zmotili in in tudi to pustno nedeljo so ga premagali. Pet maslecov ga je zavžil in že se mu je zdelo, da nosi vse zvonove v svoji glavi. Začel je pri mizi glas zvonov posnemati in zvonil: Peter, Pavl, kum, kum, kum, ... Da bi grlo ne postalo suho, še vlije novi maslec in sedaj so ga vinski duhovi popolno premagali. Imel je pa Jošt lepo navado, kolikokrat se ga je pošteno navlekkel, je na mestu trdo zaspal. Obe roki položi navskriž na mizo, na nje položi težko glavo in začne vleči dreto. Bila je 10. ura zvečer. Gostji so se že razšli, le Griček in Gabrov Peter sta se igrala dureka; nista se zmenila za dremajočega cerkovnika; o polnoči pa sta nehala igro. Bila sta muhasta šaljevca, ki sta se rada pošaljila iz drugih, krčmar jima je pa pomagal.

Kmalu se je v glavi teh treh tičev skuhal šaljivi načrt. Kazalec na stenski gostilniški uri so za pet ur naprej pomaknili: na to vzamejo dremajočemu Joštu uro iz žepa, dajo jo tudi za 5 ur naprej in v žep nazaj. Vse pravilne ure so kazale ½ čez 12, cerkovnikova in gostilniška pa ½ čez pet. Sedaj zbudijo ti trije šaljevci cerkovnika.

„Ti Jošt, ali bi že ne imel jutranjce zvonit“, reče Griček. Cerkovnik se zdrami, odpira oči, pa nič ne vidi in suče glavo na vse strani, toliko se je pa vendar prepisal, da pride čez nekoliko časa k zavesti. Hitro potegne uro iz žepa.

„Hergulin“, zakriči „kmalu bo čas, da bi vabil, pa še nisem jutranjce zvonil... ob 6. pa je poroka, kaj bo?“

Pri teh besedah leti iz hiše. Oni trije muheljni pa so se od smeha držali za trebuhe. Cerkovnik je imel ključ na sebi, zato mu ni bilo treba domov leteti, kar mu je bilo tem ljubše, ker je pri taki priložnosti imela njegova Neža zelo močen glas.

Hitro se oglasi veliki zvon v treh odnehajih; čez pet minut pa že veliki zvon v mogočnim glasom naznanja po fari, da bode čez pol ure poroka. — V vasi se slišijo posamezni glasovi, potem pa je zopet tiho. Cerkovnik je bil čisto zdelan in zdelo se mu je, kakor da bi Erjavčev Jur v njegovi glavi delal „rušt“ za kako novo hišo. V cerkvi pripravi, kar je potrebno za poroko, na to gre k farovškemu studentu ohladiti si nekoliko tako vročo glavo.

Že prileti Gregorčev Tonč in vpije:

Kaj je? Ali ni zvonilo? „Seveda je zvonilo, ob šestih bode poroka“, gode cerkvenik „ravno sem vabil“. „Ali se ti meša?“ kliče Tonč „vsaj je šele ½1“. „Kaj govoriš ti“, reče Jošt, „cerkvenik na Brdu sem jaz, in jaz bodem vedel, kako zgodaj je“.

„Moja ura gre pri minuti“, zatrjuje Tonč. in kaže ravno ½1.

„Kaj tvoja repnica kaže, mi je vseedno“, pravi cerkovnik, „cerkvena ura sem jaz“. Tonč odide, že prisopiha iz vasi nevestin oče in kriči: „Kdo ne da miru nocoj? Ravnokar je z velikim zvonom zvonilo“. „Seveda je zvonilo“, kriči cerkovnik, „in ako ne letite hitro domov po nevesto, lahko zvežejo župnik ženina z mlado Danijelko — v 10 minutah je 6 in potem bodem „vkup zvonil“.

„Na naši uri je šele ½1“, se opravičuje oče. „Vaš čebul obesite v dimnik“, pravi cerkovnik, „ker gre vsake kvatre samo pravilno — ob 6. bodem „vkup zvonil“, ako so svatje tukaj ali ne“.

karteli, se odpravila igra na budimpeštanski žitni borzi z žitom in moko, se popolnoma prepovedal arvož živine in mesa iz tujih držav, se uvedlo solono državno oziroma deželno zavarovanje proti toči, ognju, živinskih boleznim za zmerne premije, se zasebne železnice podržavile, da bi se uvedle pravične zmerne tarife za domače pridelke, se odpravil visok, hudo občuten davek — desetek — ter se ustanovila državna agrarna zadruga, v katero zvezo bi pristopile kmečke zveze in gospodarska društva, i bi imela lastno agrarno banko s primerno nizkimi obrestmi, potem bi se kmečki stan zboljšal. In ko bo kmet videl, da je njegov trud poplačan in da o lahko plačeval davke in obresti od dolgov, bode zboljšal svoje gospodarstvo in živinorejo, dobil bode kmet ugled in delavci iz mest se bodo radi vračali na kmete, kjer bode srečnejše živeli kot v mestih. Bog daj in zastopniki kmetov delajte, da do tega časa ne bo več — daleč!

Politični ogled.

— Deželni zbor. Uravnava Hudiinja se je sklenila v seji dne 23. t. m. Hudiinja se bo uravnala od meje vojniške občine do mosta nasproti meji med občinama Škofja vas — Celje okolica. Dežela prispeva k temu 29.040 K. — Nato je bil deželni zbor odgoden.

— Slovenska kmetijska šola na Štajerskem. Proračunjena je šola na 346.000 K in sicer: Poslopje 320.000 K, poljedelski inventar 15.000 K, drugi inventar 5.000 K, razne potrebe 10.000 K, nakup potrebnega zemljišča 95.000 K. Za šolo je določen kraj St. Jurij ob juž. žel. Deželni odbor zahteva sedaj, da mora država k zgoranjim stroškom prispevati najmanj 40 odstotkov. Deputacija slovenskih poslancev je bila v tej zadevi že na Dunaju in je na pristojnem mestu posredovala ter se ji je državna podpora obljubila.

— V Ljubljani so si postavili liberalci za kandidata župana Hribarja. Kakor se pa sedaj poroča, noče Hribar kandidature sprejeti. Nihče noče biti v Ljubljani kandidat liberalcev, ker se lahko pripeti — da propade. Liberalci že iščejo zaveznike pri socialdemokratih, ki jih pa tudi ne marajo. Liberalizem je prišel na Kranjskem popolnoma na kant, sedaj ga hočejo še na Štajerskem nekoliko časa umetno zdržati.

— Kandidat za goriško okolico je sodni tajnik Josip Fon, katerega so zaupniki iz goriške okolice jednoglasno postavili.

— Avstrijski Italijani. V neki srednji šoli v Trstu so prebodli učenci podobo našega cesarja. Tamošnje šolske oblasti so hotele celo stvar zatajiti, a zvedela je o tem osrednja vlada na Dunaju, ki je odredila strogo preiskavo. Kaj bo iz takih mladeničev?

— Kmečki nemiri na Rumunskem. Po spopadih med kmeti in rumunskimi vojaki, ki so bili dne 21. t. m. v Mihajlenju, kjer je bil en kmet ubit, trije pa ranjeni, vlada sedaj popolnoma mir. Beguncev, katerih je sedaj čim dalje manj, je v Sučavi in Jekaniju okoli 2500. Prebivalstvo v Burdujeniju se je bistveno pomirilo. Vlada je v več krajih proglasila obsedno stanje. Upor se je razširil tudi na okraj Buzen. Skupine kmetov so udrle v mestecu Sucieva, kjer so razdejali židovske hiše ter so s kamenjem vsprejeli vojake. Vojaki so vstrelili štiri kmete. V Dorshaju je 4000 kmetov napadlo mesto, kjer so pričeli puščati in pleniti. Ker se ni hoteli pokoriti, so vojaki streljali, nakar se je začelo grozno klanje. Dne 24. sta se vršila v Bukareštu dva shoda v prilog kmetov. Glasom poročil iz Rumunske so uporni kmetje napadli, opleni in zažgali trg Nerpole-Ru-

desi. 22. t. m. so oblegali kmetje Mihaileni. Vojaki so jih potisnili nazaj. Prišlo je do spopadov, Judovski listi so skušali na vse mogoče načine oorniti rumunske kmete, ki so se v svoji upravičeni jezi vzdignili proti vojnim tlačiteljem in izsesovalcem — judom. Pisali so, da so kmetje morili, in uganjali druge krvoločnosti, kar pa ni res. Punt je imel svoj uspeh. Poroča se namreč iz Bukarešta, da je nova vlada odstavila vse prefekte (načelnike okrajev), ter imenovala nove prefekte. Ob enem je izdala na prebivalstvo oglas, v katerem napoveduje, da se ustanovi poljedeljska banka za nakup zemljišč, da se bo dalo državna posestva v zakup kmetom ter da se odpravi več davkov, ki tarejo kmete. Vlada je izdala v prid kmetom sledečo naredbo: Sodišča lahko razveljavijo najeminske pogodbe med judi in kmeti ako so v njih pogoji, ki škodujejo kmečkim koristim. Nobena pogodba ne velja več kot za dobo petih let. Noben najemnik — to je naperjeno proti judom, ki od bojarjev veleposestnikov najemajo posestva in jih dajo zopet s petdesetodstotnim dobičkom v najem kmetom — ne sme vzeti v najem več kot dve posestvi. Tisti najemniki, ki niso rumunski državljani, morajo plačati 50odstotni zemljiški davek. — Ministra Haret in Mortzun odpotujeta sama med kmete, da jih če mogoče pomirita. Kralj Karol je 24. t. m. sprejel zastopnike dijaštva v Jassyju. Dejal jim je, da ga veseli, da se potegujejo za kmeta in da bo vlada še v kratkem izdala zakone v varstvo ubogega kmetiča. Istih misli je tudi blaga kraljica Elizabeta. — Najnovejša poročila od 26. t. m. so sledeča: V Galacu se je razvil med kmeti, ki so trikrat naskočili mesto in plenili po predmestju, in med vojaki ljut boj. Kmetje so na vojake streljali in se šele umaknili, ko je prišlo topništvo. Na obeh straneh je 60 mrtvih in 300 ranjenih. Enak boj z vojaki se je vršil v Aleksandri. 2000 kmetov je naskočilo mesto Petrescu in zapodilo vojake v beg. Vojakom se je posrečilo zapoditi kmete nazaj šele, ko je poročnik Jonescu z eno kompanijo v diru naskočil ustaše. Na obeh straneh je mnogo mrtvecev. V glavnem mestu Bukareštu se bojijo, da bodo kmetje poizkušali napasti mesto. Zato je vlada izročila Bukarešt v varstvo generaloma Corniceanu in Georgu. General Teil v Moldavi je izdal na vojake povelje, kjer jih pozivlja, da naj odslej streljajo na kmete ostro; konjeništvu naj se brani s sabljami.

— Francoska. Framasonsko društvo „Veliki Orient“ je prav po ceni kupilo bivši franciški kanski samostan v Parizu. Cerkev izpremene v zborovalnico ter jo okrase s framasonskimi znaki. Tu bo odslej glavni sedež framasonskih lož. Framasoni so zložili precejšen fond, da pokupijo katoličanom oropana cerkvena poslopja.

Razne novice.

Vesele velikonočne praznike želi

uredništvo in upravnništvo.

* Gregorčičeva slavnost v Mariboru na belo nedeljo dne 7. aprila. Vspored: 1. Slavnostni govor (g. dr. Fr. Rosina), 2. Apoteoza, 3. Deklamacija „V pepelnici noči“ in „Tri lipe“ (gdč. A. Osana). II. 1. L. Hudovernik „Naša zvezda“, moški zbor in bariton-solo, 2. W. A. Mozart, Andante iz IV. kvinteta, 3. V. Parma „Čolnčku“, mešan zbor, 4. R. Savin „Predsmrtnica“ in H. Volarič „Pogled v nedolžno oko“, bariton-solo in klavir, 5. A. Dvoržak „Mazurka“, gosli in klavir, 6. F. S. Vilhar „Slovo“, moški zbor, bariton-solo in klavir, 7. W. A. Mozart, Finale iz V. kvinteta, 8. A. Nedved „Nazaj v planinski raj“, mešan zbor. Pri II. delu sodelujejo:

Gosli-solo g. B. Serajnik, bariton-solo g. dr. B. Stubeo, klavir gdč. M. Schreinerjeva, kvintet g. B. Serajnik, J. Zemljič, L. Serbinek, J. Medved in Lm. Beran. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vabila in lepaki se razpošiljajo. Prebitek slavnosti je namenjen za Gregorčičev spomenik.

* Slovenska kmetijska šola. Štajerski deželni zbor je sprejel predlog glede ustanovitve slovenske kmetijske šole.

* Sejmi v aprilu. 2. v Dramljah; 4. pri Sv. Primožu (pri Blagovni); vel. ponedeljek v Sevnici (na Dravi); veliki terek v Podčetrku, Šošanju, v Lučah, Muti, na Ptujski Gori, pri Sv. Duhu v Ločah; sredo po veliki noči v Framu; četrtek po vel. noči pri Novi Cerkvi; 13. Loka pri Zsmu (Šmarski okraj); beli terek v Ljutomeru; belo soboto v Deblju; ponedeljek po beli nedelji pri Sv. Lenartu v Slov. gor.; pri Sv. Mohorju (Podčetrtek), v Rogatec in Vojniku; sredo po beli nedelji na Vranskem; 17. v Kapeli pri Brezicah; 20. pri Sv. Ilju; 23. v Ptuj; sv. Jurija dan v Hočah, v St. Juriju ob juž. žel.; v St. Juriju (v Hrastovcu), v St. Juriju (v Svičeni), v Kaniži, na Laškem in v Zdolah v soseski Pleterje; sv. Marka dan v Kostrivnici; 25. v St. Juriju ob Taboru za živino in blago, v Dobovi; ponedeljek po Sv. Juriju v Konjicah in v Dolu pri Hrastniku; 3. poned. po vel. noči pri sv. Vidu blizu sv. Eme in Šmarju; 2. sredo po vel. noči v Sevnici (na Savi); 4. pon. po vel. noči v Ponikvi in v Studenicah; 8. soboto po veliki noči na Hajdini.

* Za zidarske mojstre sta napravila izpit pri c. kr. dež. vladi v Ljubljani absolventa c. kr. obrtne šole za stavb. obrtnike Jožef Novak iz Desnjaka pri Ljutomeru in Ivan Seršen iz Radomelj pri Kamniku.

* Vplačevanje neposrednih davkov v II. četrtletju 1907. Tekom II. četrtletja 1907 postanejo neposredni davki na Štajerskem dotekli oziroma plačeni v naslednjih obrokih: 1. Zemljiški, hišno-razredni in hišno-najemninski davek ter 5-odstotni davek od najemnine onih poslopij, ki so prosta najemniškega davka in sicer: 3. mesečni obrok dne 30. aprila 1907, 5. mesečni obrok dne 31. maja, 6. mesečni obrok dne 30. junija. 2. Občna pridobnina in pridobnina podjetj, podvrženih javnemu dajanju računov: 2. četrtletni obrok dne 1. aprila 1907. 3. Rentnina in osebna dohodnina, v kolikor se ti davki ne pobirajo na račun državne blagajnice potom odbitka po osebah oziroma blagajnicah, ki izplačujejo davku podvržene prejemke in sicer 1. polletni obrok dne 1. junija 1907. Ako se navedeni davki oziroma pripadle deželne doklade ne vplačajo najkasneje 14 dni po preteku zgoraj omenjenih plačilnih rokov, tedaj morajo se plačati tudi zamudne obresti in sicer ne samo od državnih davkov, ampak v zmislu postave z dne 15. januarja 1904. l. dež. zak. broj 17 tudi od deželnih doklad, če skupna letna dolžnost na dotičnem državnem davku preseže znesek 100 K; zamudne obresti znašajo od vsakih 100 K dnevne dolžnosti in za vsak zamujen dan 1.3 v in se morajo izračunati ter z davki vred plačati od dne, ki sledi zgoraj naštetim rokom do vstetega dne plačila zapadle dolžnosti. Ako se davčna dolžnost ne vplača v 4 tednih po preteku plačilnega roka, iztirja se ista s pripadnimi dokladami in z doteklimi zamudnimi obrestmi vred potom predpisanega prisilnega postopanja.

* Plače županov in svetovalcev. Kakor znano so plače ali bolje rečeno odškodnine, ki jih dobivajo v posameznih občinah župani in svetovalci, zelo različne. To je sicer upravičeno, ker po nekaterih občinah je opravka veliko, v drugih manj. Nepravilno pa je, da se določajo županom in svetovalcem za njih posamezne posle odškodnine za gotove izdatke,

Oče neveste beži domov, cerkovnik pa govori nekaj o „zaspanec“ za njim. Sedaj pa pogleda na župnišče in vidi, da je še vse temno. Ali bi tudi župnik zaspal! Navadno zgodaj bedijo kakor domači nemški petelin, poslušaj pa imajo tudi dober, da bi slišali zvon. Jošt leti proti farovžu in trka na vrata. Čez nekaj časa se že oglasio župnik pri oknu „Kdo je? Kaj je?“

„Ali ste zaspali, gospod župnik“, vpraša cerkovnik, „vsak trenutek bo ura 6 bila in potem bo poroka, svatje nimajo časa čakati na Vas, ker drugače zamudijo vlak.“

Župnik zginejo od okna in cerkovnik gre v cerkev. Nobenega človeka še ni bilo v cerkvi, na njegovi uri bo pa že čez eno minuto šest.

„Oj, nesrečni ministranti“, se huduje cerkovnik, „enkrat vsi na kup priletijo in bi radi vsi ministrirali, drugokrat pa nobenega nimaš.“

Ura že kaže 1 minuto čez 6, žive duše še ni, celo župnika ne. Cerkovnik začne v nestrpnosti kar z nogami mandrati. Leti pod stolp in zvonit z vsemi zvonovi, kakor je pač šlo. Da mu je slabo šlo, se razume, ker je bilo v stolpu pet zvonov in torej ni mogel lahko sam zvoniti. Bingl — bongl — bengl bungl — bangl — je šlo v enomer in vsi so mislili, da gori ali da se je katera druga nesreča pripetila. Župnik priletijo k vratom in že od daleč kričijo „Kaj delaš, Jošt? Vsaj je še le ena čez polnoči.“

„Ali se vam je sanjalo“, govori razžaljeno Jošt, „cerkovnik na Brdu sem jaz, in jaz bodem vedel, kako zgodaj je.“

„Na moji uri je ravno ena“, pravijo župnik. „Vržite včas uro v vodo“, pravi cerkovnik, „cerkvena ura sem jaz, in ta gre zmirom pravilno.“

„Vsaj še ni nobenega v cerkvi“, opominjo župnik.

„Najbrže so sinoči vsi vaščani voglarili pri ženinovi hiši in so pili kakor čepi“, pravi, „in sedaj se ta pijana banda ne zbudi. Župnik in cerkovnik gresta pred cerkev. Od gostilne se sliši strel. V fari je Danijelka odprla okno in kriči: „Za božjo voljo, kaj se je zgodilo? Ali so prišli Turki?“

Župnik opominjajo zopet: „Jošt, Jošt, kaj si naredil?“

Od daleč se sliši trobentanje požarne brambe iz Prekope. Majdetov Poldi je trobil na rog. Načelnik požarne brambe je namreč slišal zvonjenje in je mislil, da gori. Skical je brambove skupaj s tem, da je „na boben plazoval“. Vsi ljudje so skupaj vrel. Nevesta je še kuštrava in v navadni vsakdanji obleki priletela in kričala nad cerkovnikom: „Ti, drotar ti, vsaj je šele ena, pogledj na uro.“

„Pojdi se ti farbat s svojo uro“, se krega Jošt nad nevesto, „cerkovnik sem jaz, in jaz bom vedel, kako zgodaj je.“

Na vseh straneh kričijo „Kaj je? kje gori? Kaj se je zgodilo?“ Cerkovnik pa stopi na obzidje pri cerkvi in kriči z močnim glasom: „Poroka bo! Šest je ura! Porokaaaa! Porokaaaa! Sedaj še le prisopihata cerkovnikova zakonska polovica huda Neža. Pririne se skoz gnečo do župnika in vpraša:

„Za božjo voljo, g. župnik, kaj pa se je zgodilo?“

Cerkovnik je „vkup zvonil“, odgovorijo župnik, „in trdi, da je 6 ura“. Nato se spravi Neža nad moža:

„Ti grdi pijanec“, vpije, „polovico noči si sedel v gostilni, uro si zgubil in celo župnijo si zbudil iz spanja... Pojdi doli iz zida.“

Cerkovnik je vedel, da bi se mu slabo godilo, če bi ga dobila njegova Nežica v roke in ne gre doli; reče čisto pohlevno in ponižno:

„Ne, ne, ljuba Neža, uro imam... tu pogledj, natanko ¼ čez 6 kaže... tudi je navita... ob 9. sem jo navil, sem jo navil, vem čisto dobro.“

„Piješ kakor krava in potem pa nič ne veš, kaj se godi s teboj“, gode nad njim žena.

„Pa moja ura ni šla nazaj, pa tudi kazalec mi preskočil nekaj ur“, se zagovarja cerkovnik.

„Najbrže si bil že pri navijanju ure pijan“, pravi žena, in nisi našel v uri prave luknje in si kazalec navil.“

V tem trenutku pripelja Karlov Luka požarne brambo z brizgalnico, lestvicami, vrvi itd. pred cerkev.

„Kje gori“, zakliče več glasov. „Cerkovnikove jetre gorijo“, kliče žena Neža, nastavite cev brizgalnice v njegovo grlo, pumpajte močno, da bo vendar enkrat dosti imel.“

Župnik naredijo mir in rečejo z visokim glasom:

„Ljudje božji, nič se ni zgodilo, pojdite mirno domov... cerkovnik se je zmotil z uro.“

„Nič, nič zmotil“, vpije cerkovnik od obzidja, „ljudje, 6 je... bo hitro dan, malo počakajte... Jaz sem cerkovnik...“

Sedaj ga prime Neža za nogo, potegne od obzidja, in mu maši usta z roko, da bi utihnil. Nekateri so se jezili nad Joštom, drugi smejali, požarna bramba se odpelja, trobentači pa veselo piskajo „Holzhackermarš“. Na zadnje pa maršira Neža in pelje Jošta kakor žandar Bezenika.

Pet ur pozneje je bila poroka, nato pa zgine cerkovnik za nekaj dni iz fare. Od te usodopolne noči mu je ostalo ime: mokra cerkvena ura na Brdu.